

Tuba

To największy i najniżej brzmiący instrument w orkiestrowej rodzinie dętych blaszanych. Istnieje wiele odmian tub o różnych rozmiarach.

Tuba składa się z długiej metalowej (zazwyczaj mosiężnej) rury wielokrotnie zwiniętej w pętlę, zakończonej na końcach ustnikiem i szeroką czarą głosową. Tuby mają ustniki w kształcie filiżanki i zwykle 4 wentyle. Czasami dodaje się 5 i 6 wentyl, by pomóc muzykowi w kontrolowaniu intonacji.

Niskobrzmiące instrumenty dęte blaszane, takie jak tuba, rozwijały się dopiero na początku [XIX wieku](#). Najpierw skonstruowano coś, co nazywało się ofikleidą – instrument nieco wyższy i cieńszy od tuby, który miał kłapy, jak saksofon, a nie wentyle. Tuba pojawiła się dopiero w latach 20. XIX stulecia, ale szybko zastąpiła ofiklejdy w orkiestrach, gdyż dawała ładniejszy dźwięk i łatwiej było na niej grać.

[Zobacz pana Zdzisława Piernika opowiadającego o historii, budowie i technikach gry na tubie.](#)

O tubie opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

- Jako pierwszy użył tuby w orkiestrze [Hector Berlioz](#), francuski kompozytor i wybitny znawca orkiestracji.
- Dla swoich oper specjalny rodzaj tuby wymyślił [Ryszard Wagner](#). Były to tzw. tuby wagnerowskie, nieco mniejsze od standardowych. Wykorzystywali je także inni późniejsi kompozytorzy, jak [Anton Bruckner](#), [Ryszard Strauss](#) oraz [Igor Strawiński](#).

